

Vi foreslaae derimod følgende Hovedændringer, af hvilke vi love os et bedre, ogsaa for Kjøbstæderne virksomt, Resultat, og som ere i Samklang med Indkomstskattens Grundtanke.

1. For det Første tilraade vi i en langt høiere Grad, end Regjeringsudkastets § 2, at deelagtiggjøre Communerne i det finantstille Udbytte af Indkomstskatten, som ogsaa efter vor Formening bør opkræves gennem dem. Vi foreslaae derfor i vor § 1, at fastsætte Skatten til $1\frac{1}{4}$ Istedetfor 1 pCt. og (§ 7) at tilstaae Communerne $\frac{1}{5}$ af, hvad hver især af dem saaledes opkræver; hvormed atter staaer i Forbindelse den i vort Udkasts §§ 8 og 9, fra Contingentsystemet laante Skattefordeling med Hensyn til Personer, som have fast Bopæl i flere Communer, eller som have visse Slags Indtægter i andre Communer end den eller dem, i hvilke de have Bopæl. Vi oversee ikke Mlemperne ved det sidstnævnte Slags intercommunale Afregning, og vi undervurdere heller ikke Betydningen af Skatteprocentens Forhøielse med $\frac{1}{4}$. Men, ligesom hine Mlemper ikke ere særegne for Procentssystemet, saaledes maage de i alt Fald vistnok ansees for ringere end de Mlemper, der vilde flyde af Udbladsen af en saadan lovbestemt Afregning; og hvad Procentforhøielsen angaaer, som tilflyder Communerne, vil det let indsees, at den for en stor Deel kun har en formel Betydning, eftersom kun forholdsvisit Faa blive indkomstskattepligtige uden tillige at være afgiftspligtige i og til en Commune, og det Bidrag til de communale For nødenheder, som ellers er Gjenstand for Repartition, være sig paa faste Eiendomme, paa Næring eller paa Personer, selvfølgelig vil blive saameget ringere, naar Communen forlods paa sit Indtægtsbudget kan postere sin Andeel i Indkomstskatten efter nærværende Lovforslag. Vi kunne heller ikke finde nogen egentlig Strid mellem Oppebørselen af en saadan forlods Andeel af en Statskat, lignet som formelig Indtægtskat, og den fortsatte communale Ligning efter Formue og Leilighed efter de hidtil bestaaende Regler, saalænge det findes hensigtsvarende at bibeholde disse; men vi nægte ikke, at vi finde det ganske heldigt, at Communerne, under Regjeringens

Veiledning og Medvirkning til en rigtig Forstaaelse og Udførelse af Indkomstskatten, faae Leilighed til at anstille Sammenligning mellem denne Skatteform og den ældre Ligningsform efter Formue og Leilighed, hvorved de sættes bedre istand til at dømme om, hvilket af disse Systemer der fortjener Fortrinet.

Medundertegnede Scavenius er ikke fuldt enig i ovenstaaende Betragtninger. Jeg tvivler paa, at man opnaaer Meget til en fyldigere Fremdragen af Indtægten ved at tildele Communerne $\frac{1}{4}$ Deel af Skattens Beløb. Det forekommer mig dernæst kun lidet stemmende med Procentindkomstskattens Princip at beskaffe Personen — tildeels — gennem hans Indkomstilder, istedetfor directe at ramme ham, hvor han træffes. Og hvad endelig Indkomstskattens Udførelse i Communerne angaaer, hvortil ved de her foreslaaede Bestemmelser gjøres det første Skridt, da er det vel muligt, at den nuværende communale Beskatning trænger til en Reform, men jeg har ikke kunnet overbevise mig om, at det er den retteste Vej, hvorpaa man her er staaet ind. Naar jeg dog alligevel ikke har villet stille mig fra Fleertallet i dette Punkt og opstille særlige Forslag, da ere mine Grunde følgende: at Finansministeren ikke modsætter sig de vedrørende Forslag, at Procentssystemet selv med saadanne Modificationer forekommer mig heldigere end Contingentsystemet, og især at Skatten kun indføres for to Aar, saa at Forhandlingerne om den rette Paaligning temmelig snart maage optages paany.

2. Udvalget har dernæst foreslaaet adskillige Bestemmelser, som sigte til at styrke Selvangivelse. Hertil hører Bestemmelsen i dets § 3 om, at den, som bruger Selvangivelse, kan faae sin skattepligtige Indtægt opgjort efter Gjenemsnittet af sine Indtægter i de sidste tre Aar, hvorpaa vi troe, at Adskillige ville sætte Priis. Hertil hører fremdeles Udbladsen i vor § 15, 3die Passus, af den i Regjeringens og Landskabsudkastene indeholdte Afgang for Indtægt under 400 Rd. til ogsaa uden Selvangivelse at erholde Lempelse; saa og de strengere Betingelser i vor § 17, 2den Passus og i § 22, 3die